

Els rateros(II)

Josep Mª Catalá i Gimeno

Jo recorde que venien al Molí de Tonet i pel baixador amb escalons de pedra i rajola que hi era al davant de la façana principal, baixaven a la sèquia una vegada aquestas'hi trobava sense aigua.

Aquestos caçadors n'eren cinc o sis proveïts de corbelles, bastons, pots de llanda, paelles rovellades pel desús i de sacs vells; venien acompanyats per uns altres tants de gossets, menuts, i més valents que un mastí; se n'entraven dins el caixer de la sèquia i començaven dins el caixer de la sèquia i començaven a armar un soroll imponent per mig dels pots i paelles que duïen fent-los sonar estrepitosamente; els gossos lladraven com a desesperats; les rates en oir aquell rebombori fugien dels marges, on hi eren rosegant, cap els seus forats i amagatalls.

Aleshores era quan els gossets ràpids com el raig, les caçaven o també els hòmens a punta de corbella...i al sac.

Ne caçaven moltes perquè com la sèquia s'hi encontrava sense aigua no podien córrer ràpidament per mig del tarquim i els gossets se n'aprofitaven d'aquest desavantatge i ...tzas...mos al coll i rata que restava morta o malferida. Hi havia rata que es defensava feroçment i mossegava els gossos, la qual cosa encara enfuria més els gossets i se tornaven més lluitadors i valents.

Al llarg de tot el trajecte de la sèquia no era rar que agafaren alguna anguila mig amagada en el fang; recorde d'una que mediria gairebé un metre i grossa com el canell del braç d'un home; i també mataven alguna que altra ser d'aigua.

Aquell clapotejar pels bassals i tarquimalls de la sèquia; els crits dels hòmens; els xillits de les rates i talpons; els lladrits dels gossos i el soroll del ferro de les llandes i de les paelles colpejat per pedres o pals era un espectacle, en veritat, força elemental i primitiu que tenia qualque de fascinator i digne de vore's.

Acabada la cacera, de vegades molt nombrosa, començaven a cuinar la paella a la part de darrere del Molí. I no cal dir que la carn de rata o de talpó era el mos preferit d'aquells caçadors.

Hi havia rata que era més gran que un conillet de les índies. També ficaven en la paella les anguilles que havien agafat en el tarquim, havent-les netejat abans; al meu germà, el meu cosí i a mi ens convidaven de bon grat, però no caldrà dir que mai no gossaven de menjar d'aquella paella que, tot s'ha de dir, tenia molt bon aspecte.

Els caçadors deien que aquestes rates eren tan bones o més que els conills criats a casa puix que sols hi menjaven herbes de l'horta, cacau tendret, creïlles, safanòries i d'altres hortalisses. Potser tingueren raó; qüestió de gusts, però a mi mai m'hi convencerem.

Artículo publicado en Gasetta Cultural Número 89, gener 2010. Preparación del texto para publicar en la web de l'Arxiu Municipal de Manises: María Dolores Viaplana Taberner. Maquetación: Vicent Masó Talens.